

Olomoucká stopa

Také v Olomouci dodnes stojí jeden kolektivní dům – Hotelový dům ve Velkomoravské ulici, který je zajímavý hned z několika hledisek. „Architekti Tomáš Černoušek, Karel Dolák a statik Jiří Zrotal na tomto experimentálním projektu pracovali ve svém volném čase bez nároku na honorář, ale s vidinou jeho smysluplnosti. Tento dům se stal předobrazem desítek dalších, které vyrostly po celé republice v následujících desetiletích. Byl určen svobodným jednotlivcům a bezdětným párům, pro něž představoval jakýsi přechodný článek v cestě za samostatným rodinným bydlením,“ říká Jenišťová. *„Nesporné jsou také výtvarné kvality domu vycházející z estetiky bruselského stylu. Navíc autoři při jeho stavbě použili novou technologii vakuovaného betonu, která umožnila rekordně rychlé dokončení,“* doplňuje.

Návštěvníci si také mohou vyzkoušet postavit jednu stěnu Hotelového domu přímo na výstavě. *„Připravili jsme dřevěnou kostru bytové zdi, kterou budou moci děti i dospělí vyplétat pásy z PET lahví. Plastové lahve jim připravíme, ale pásy si už musí na speciální řezačce vyrobit sami,“* uvádí Klára Jenišťová.

Nápad uspořádat tuto výstavu se zrodil už v roce 2014. „Tehdy měl specialista na kolektivní bydlení Hubert Guzik z Fakulty architektury na ČVUT v Muzeu umění přednášku o kolektivních a hotelových domech. Snažil se lidem ukázat, že nejde o komunistický konstrukt, ani o myšlenku zavlečenou k nám ze Sovětského svazu. Naopak, touto záležitostí se zabývali od konce 19. století sociologové, byznysmeni, feministky i architekti. A protože myšlenka sdílení rezonuje i v dnešní společnosti, chtěli jsme lidem ukázat víc,“ zdůvodňuje vznik výstavy kurátorka Jenišťová s tím, že na rozdíl od minulého režimu vznikají nyní obdobné projekty jako součást ekologického smýšlení lidí. *„Například v Praze si studenti a čerství absolventi architektury navrhli a postavili obytný komplex Labyrint,“* připomíná.